

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשַׁת אֲמֹר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ח - חלק ז'

קונטרס 517

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

סיפור עת לעשות לה'

– פרק א – מעמד הר סיני בגלוי סודות האדרא

א) מעמד הר סיני בגלוי סודות האדרא

באותו היום בו עמד רשב"י להסתלק מזה העולם, הגיעו לביתו רבי אבא, בנו רבי אלעזר ושאר החבריא קדישא. הבית ה'ה מלא ואש הקיפה את הבית סביב.

א. א' דראש חדש אדר שנת תש"ע לפ"ק – לכבוד "אוצר היותות", חברה מזכ"ל הרבנים העולמי, מפעל עולמי להצלת הדת, מיסודו של הגאון הצדיק רבי שלום יהודה גראס כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

שלום רב וכל טוב סלה – זוכרני בד הוינא טליא ספר לי מר זקני שיחיה לארץ ימים ושנים, שהיה מנהגם בעיר בגדר בימי שבת קדש אחרי סעודה שניה בשבת קדש היו מתאספים בבית הפנסת ילדים וזקנים וכל הקהל. חלקם קוראים אדרא רבא ואידרא זוטא ומסיימים כל שבת, חלקם משניות, וחלקם מסיימים את כל ספר תהלים, וכך נהגו בעידודו של מרן רבן של כל בני הגולה ה"בן איש חי" וצ"ל. מי יתן ונזכה להחזיר עטרה לישנה.

בברכת התורה, ממני: סיאג ניר.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

נענה רבי שמעון ואמר: הנה כעת היא שעת רצון, ישנם דברים קדושים שעד היום לא גלית לאיש והיו נסתרים בלב, כעת אגלה אותם לפני השכינה.

דברות קדש נוראיים, סודות תורה נסתרים, גלה רבי שמעון בר יוחאי ורבי אבא כתבם מפיו, אחר כך נסדרו בשם "אדרא זוטא". "אדרא" זו נאמרה כהמשך ל"אדרא רבא" בו נכתבו רזין עליונים על ידי רשב"י והחבריה בעת שנתאספו יחד ללמד בסודות התורה.

וכן אמר רשב"י ביום פטירתו: ב"אדרא" נזדמן הקדוש ברוך הוא ומרכבותיו וכעת הקדוש ברוך הוא כאן עם הצדיקים שבגן עדן וכו' ב"אדרא רבא" היו כל החברים אומרים ואני אומר יחד אתם, וכעת אני אומר לבדי וכלם מקשיבים לדברי, עליונים ותחתונים, אשרי חלקי בזה ובבא!

ביום זה גלה רשב"י סתרי תורה רבים, רזין דרזין זכים בתכלית הזכור, אורות עליונים, הנשגבים מבינת אדם, ואינם נתפשים בשכל אנוש. ("אדרא רבא" מובא בזהר פרשת נשא, ו"אדרא זוטא" מובא בזהר פרשת האזינו)

על כן סגלה לקרא וללמד ב"אדרות" על קבר רשב"י בבחינת שפתותיו דובבות בקבר, במיוחד ביום ל"ג בעומר, יום ההילולא קדישא.

וכתב ה"כף החיים" (תקפ"ג, ל"ח) ביום א' דראש השנה קוראים אדרא רבא וביום ב' אדרא זוטא וכן בחג השבועות. גם בספר "פרי עץ חיים" מזכיר מנהג זה שנהגו ללמד בליל שבועות ה"אדרא רבא" ובהושענא רבא ה"אדרא זוטא".

כמו כן נדפס בסדר תקון ליל שבועות אדרא רבא ובתקון ליל הושענא רבא אדרא זוטא.

וצריך באור למה נוהגים לומר האדרא רבא דוקא בשבועות?

(ב) האדרא רבא קדישא שאומרים בליל שבועות

תרגום המאמר, כדי שיהיה מוכן ללמוד בציון הרשב"י זיע"א.

הָאֶרֶץ וְדָאִי, וְהַתַּעֲסָקוֹ בָּהּ
וְנִקְשְׁרוּ בְּאוֹתוֹ קֶשֶׁר. וְאִף עַל גִּב
שְׁהַדִּין נִמְצָא, נִמְצָא בּוֹ דִּין
בְּשָׁלוֹם (שְׁהַעוֹלָם הִתְנַהֵּג בוֹ). וְהַקְרִיבוּ
שְׁעוֹרִים, מִשּׁוּם שֶׁהוּא רֹאשׁוֹן
מִכָּל שָׂאֵר הַתְּבוּאָה, וּמִקְרִיבִים
מִהֲרָאשׁוֹן וְלֹא מֵאוֹתוֹ שְׁמֵתָאֲחֵר,
שֶׁהָיָה הָאֲחִיזָה הֲרָאשׁוֹנָה
שִׁישְׁרָאֵל נֶאֱחָזוּ בְּקֹדֶשׁ בְּרוּךְ
הוּא הֵיא כְּאֵן. אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, אֲנִי נִתְּתִי לָכֶם מִן בִּמְדֻבָּר
מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא שְׁמַיִם,
שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת טז) הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם
לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, וְאַתֶּם מִקְרִיבִים
לִפְנֵי שְׁעוֹרִים.

וְסוּד הַדָּבָר - זֹאת תּוֹרַת הַקְּנָאֵת,
חֶסֶר. אֲזַהֲרָה לְנִשּׁוֹת הָעוֹלָם שֶׁלֹּא
יִסְטוּ פִּתַּח בְּעִלְיָהֶן. וְאִם לֹא, אֲזַ
קֶמַח שְׁעִירִים עֲתִיד לְהִקְרֹב.
וּמִהֲדַבֵּר הִזָּה נוֹדֵעַ דָּבָר אֲחֵר.
אֲשֶׁר חָלַקְסָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָיָה
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לֹא מִשְׁקֶרֶת בְּמִלָּךְ
הַקְדוֹשׁ לְעוֹלָמִים. כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
תִּמְהָה, (בְּמִדְבָּר ח) אֲשֶׁר תִּשְׁטָה
אִשָּׁה פִּתַּח אִישָׁה! מִשּׁוּם כִּף
דִּין הָאִשָּׁה הַזֹּאת מִמְקוֹמָהּ הִיא
כְּאֵה. וּמִי הוּא מְקוֹמָהּ? אוֹתָהּ
שֶׁכְּתוּב בָּהּ (מִשְׁלִי יב) אִשֶּׁת חֵיל מִי
יִמְצָא וְרִחּוֹק מִפְּנִינִים מְכָרָה. (שם)

(יב) אִשֶּׁת חֵיל עֲטֶרֶת בַּעֲלָהּ.
וְאוֹתוֹ קֶמַח שְׁעוֹרִים שְׁמִבִּיאָה
אוֹתָהּ אִשָּׁה, נִקְרָא מִנְחַת קְנָאֵת,
חֶסֶר. כִּף נִקְרָאֵת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.
וְעַל כֵּן כְּתוּב בְּפִנְחֹס, פִּתַּח אֲשֶׁר
קָנָא לֹאֲלֵהוּ, שֶׁקָּנָה כְּאֵן נֶאֱחָזוֹת.
שְׁמִי שְׁמִשְׁקֶר בְּבִרְיַת הַזֶּה,
מִתְעוֹרֶרֶת עָלָיו קְנָאָה, וְלִכְּן
קְנָאִים פּוֹגְעִים בוֹ. בֹּא רֵא, קֶמַח
שְׁעִירִים, הַעֲמֹר הַזֶּה, שֶׁכִּיּוֹן שְׁהִיָּה
מִגִּיעַ לְרִחִים שֶׁל גְּרוֹסוֹת, מִפִּיקִים
מִמֶּנּוּ עֲשָׂרוֹן מִנְפָּה בְּשִׁלֵּשׁ עֲשָׂרָה
נָפָה.

וְזֶה שְׁבַע שְׁבָתוֹת תְּמִימוֹת. אַחֵר
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, נִתְּנָה הַתּוֹרָה. וְאֲזַ

וְאַתְּעֲסָקוּ בִּיהּ, וְאַתְּקַשְׁרוּ בָּהּ הוּא קֶשֶׁר. וְאִף
עַל גִּב דְּדִינָא אֲשֶׁתִּכַּח, דִּינָא בְּשִׁלְמָא אֲשֶׁתִּכַּח
בִּיהּ. (כ"א דְּעִלְמָא אֲתַנְהִיג בִּיהּ) וְאַקְרִיבוּ שְׁעוֹרִים, בְּגִין
דְּאִיהוּ קִדְמָאָה מִכָּל שָׂאֵר תְּבוּאָה, וּמִן קִדְמָאָה
מִתְקַרְבָּא, וְלֹא מֵהֵהוּא דְּמֵתָאֲחֵר, דְּהָא אֲחִירִי
קִדְמָאָה, דִּישְׂרָאֵל אֲתַאֲחֵדוּ בִּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִין
הוּא, הֵכָא הוּא. אָמַר קִדְשָׁא בְּרִין הוּא, אֲנָא
יְהִיבִית לָכוּ מִן בְּמִדְבָּרָא, מֵהֵהוּא אֲתֵר דְּאִקְרִי
שְׁמַיִם, דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת טז) הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם
מִן הַשָּׁמַיִם, וְאַתּוֹן מִקְרִבִּין קִמְאֵי שְׁעוֹרִים.

וְרֹא דְּמִלָּה, זֹאת תּוֹרַת הַקְּנָאֵת, חֶסֶר.
אֲזַהֲרִיתָא לְנִשִּׁי עֲלִמָּא, דְּלֹא יִשְׁטוּן
תַּחְוֹת בְּעִלְיָהוֹן. וְאִי לֹא, קֶמַח שְׁעוֹרִים זְמִינָא
לְקַרְבָּא. וּמִמִּלָּה חֲדָא, אֲשֶׁתִּמּוֹדֵעַ מִלָּה אֲחֵרָא.
זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּהָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
לֹא שְׁקֶרֶת בְּמִלְכָּא קִדְשָׁא לְעִלְמִין. כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל תּוֹהוֹת, (בְּמִדְבָּר ח) אֲשֶׁר תִּשְׁטָה אִשָּׁה תַּחַת
אִישָׁה, בְּגִין כִּף דִּינָא דְּהָאִי אֲתַתָּא (דף צ"ו ע"ב)
מֵאֲתַרְהָא קָא אֲתִיָּא. וּמֵאֵן הוּא אֲתַרְהָא הֵהוּא
דְּכְתִיב בָּהּ (מִשְׁלִי לא) אִשֶּׁת חֵיל מִי יִמְצָא וְרִחּוֹק
מִפְּנִינִים מְכָרָה. (מִשְׁלִי יב) אִשֶּׁת חֵיל עֲטֶרֶת בַּעֲלָהּ.
וְהֵהוּא קֶמַח שְׁעוֹרִים, דְּאִיִּיתִית הֵהִיא אֲתַתָּא,
מִנְחַת קְנָאֵת אֲתַקְרִי, חֶסֶר, כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל הֵכִי אִקְרִי. וְעַל דָּא, בְּפִנְחֹס כְּתִיב,
(בְּמִדְבָּר כה) תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לֹאֲלֵהוּ, דְּקָנָהּ הֵכָא
אֲתַאֲחֵד, דְּמֵאֵן דְּמִשְׁקֶר בְּהָאִי בְּרִית, קְנָאָה
אֲתַעֲרַת עָלֶיהָ, וְעַל דָּא קְנָאִין פּוֹגְעִין בוֹ. תָּא
חֲזִי, קֶמַח שְׁעוֹרִים, הָאִי עוֹמֵר, דְּכִיּוֹן דְּהָהּ
מִטָּא לִרְיִחִין דְּגְרוֹסוֹת, מִפִּיקִין מִגִּיָּה עֲשָׂרוֹן
מִנְפָּה בִּי"ג נָפָה.

וְדָא שְׁבַע שְׁבָתוֹת תְּמִימוֹת, לְבִתֵּר דְּסִלְקִין שְׁבַע
שְׁבָתוֹת אֵלִין, אֲתָא מִלְכָּא קִדְשָׁא

שְׁעוֹלוֹת שְׁבַע הַשְּׁבָתוֹת הַלָּלוּ, בֹּא הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ לְהַזְדַּיֵּג עִם

התעטר המלך ביחוד שלם, ונמצא אחד למעלה ולמטה. וכשמתעורר המלך הקדוש ומגיע זמן התורה, כל אותם האילנות שמבקרים את הפרות שלהם, מעלים שירה, ומה הם אומרים בשעה שלוקטים אותם? פותחים ואומרים, (תהלים ק) ה' בשמים הכין כסאו ומלכותו בכל משלה. (שם לו) ה' בהשמים חסדך. וכתוב (ישעיה נח) וכל עצי השדה ימחאו כף.

עוד פתח ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה. שיר חדש הוא נקרא. משום כך בהקריבכם מנחה חדשה. שם מנחת קנאה, כאן מנחה חדשה. חדשה, שחדוש הכל (הכלה) יש כאן. קשר של הכל של מעלה ומטה, קשר האמונה, ולכן יעקב השלם התעטר בעטרותיו, ונתנה התורה.

וכשמגיעים הבכורים לכהן, היה צריך אדם לומר ולפרש דברים על אותו העץ שבארץ, שגשלים כמו שלמעלה בשנים עשר תחומים, בשבעים ענפים, וצריך לאבד את לבן הארמי, שבגללו נפגם העולם. והקדוש ברוך הוא הציל אותו והתעטר בדיניו (בבניו), כמו שבארנו. משום שאותו העץ, שכל קשר האמונה תלוי בו, ועל פן נקרא מנחה חדשה. מה הטעם? משום שהיא שמחת העליונים והפתחונים ושמחת הלבנה. ובכל זמן של הלבנה, הוא קשר האמונה ושמחתה (של הלבנה).

למלך שהיו לו בנים ובת אחת, התקין סעודה לכל הבנים, לא נמצאה אותה הבת על השלחן. כשבאה, אמרה למלך: אדוני, את כל אחי הזמנת ונתת לכל אחד פלים ידועים, ולי לא נתת.

לאזדוגא בה בפנסת ישראל, ואורייתא אתיהיבת. וכדין אתעטר מלכא ביחודא שלים, ואשתבח אחד לעילא ותתא. וכד אתער מלכא קדישא, ומטא זמנא דאורייתא. כל אינון אילנין דמבכרי אביהו, סלקין שירתא. ומאי אמרי בשעתא דמלקטי להון, פתחי ואמרי, (תהלים קג) יי' בשמים הכין כסאו ומלכותו בכל משלה. (תהלים לו) יי' בהשמים חסדך. וכתוב, (ישעיה נח) וכל עצי השדה ימחאו כף.

הו פתח ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו ליי' שיר חדש פי נפלאות עשה. שיר חדש אקרי. בגין כך בהקריבכם מנחה חדשה. התם מנחת קנאות, הכא מנחה חדשה. חדשה דחדושא דכלא (ס"א דכלה) הכא. קשורא דכלא דעילא ותתא, קשורא דמהימנותא. ועל דא יעקב שלימא אתעטר בעטרוי, ואורייתא אתיהיבת. וכד מטון בכורים לגבי כהנא, הוה בעי בר נש למימר ולפרשא מלון, על ההוא אילנא דארעא, דאשתלים כגוונא דלעילא, בתריסר תחומין, בשבעין ענפין, ובכא לאובדא ליה לבן ארמאה, דאתפגים עלמא בגיניה. וקודשא בריך הוא שזיב ליה, ואתעטר בדיניו (ס"א בבניו) כמה דאוקימנא. בגין ההוא אילנא, דכל קשרא דמהימנותא, ביה תלייא. ועל דא מנחה חדשה אתקרי. מאי טעמא. בגין דחדוותא דעלאי ותתאי הוא, וחדוותא דסיהרא. ובכל זמנא חדותי דסיהרא, קשרא דמהימנותא הוא, וחדוותא דילה. (דסיהרא).

למלכא דהו ליה בנין, וברתא חדא, אתקין סעודתא לכלהו בנין, לא אשתכחת ההיא ברתא על פתורא. בד אתאת, אמרת למלכא, מארי, לכל אחי זמינת ויהבת לכל

חלק ביניהם. אמר לה: חייך בתי, הפלי שלף ומצא על אחד פי שנים, הרי כלם יתנו לך מחלקם. נמצא לאחר בידה חלקים, על כל אחד פי שנים מהכל. כך פנסת ישראל, מהכל נטלה חלקים, ועל בן נקראת כלה בלילה, ככלה שכלם מזמינים לה כלים וחלקים ותכשיטים. כך היא פנסת ישראל, החודש שלה (שמחתה) בכל, וכלם נותנים לה חלקים וכלים.

בא ראה, בשעה שהמלך הקדוש נמצא בעטרותיו, זו שמחתה של פנסת ישראל. וכתורה נתנה, התעטרה פנסת ישראל בעטרות עליונות, ומשום שכל קשר האמונה נקשר בצעץ הזה, נקרא יום אחד, שכתוב (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע לה. יום אחד ודאי, שכנסת ישראל יום אחד בקשר שלמעלה.

הקשר שלמעלה - הראש והגלגלת והמחין. קשר אחר - שתי זרועות וגוף, שאחוזים מהכח שבראש. ובארה רב המנונא, (בשני) בשליש קשרי האבות (קשר אחר). שני עמודים (כליות שלמטה) שנמשכו בשמן משחה (בקים) בשתי דרגות, שני נחלים לכנס את הזרע, להוציא לדרגה אחרת, בפי האמה. העץ הזה הוא גוף האמצע, שאחוז את כל אלה, וכלם מקשרים בו, והוא בהם, ועל בן הכל אחד. וכשמדונגת עמו הגבירה, אזי הוא אחד, והרי בארנו את הדברים.

בא ראה, כתוב ביום השמיני עצרת. מי העצרת? אלא באותו מקום שהכל נקשרים באחד נקרא עצרת. מה זה עצרת?

חד מאנין ידיען, ולי לא יהבת חולקא ביניהו. אמר ליה, חייך ברתי, מנא דילך ישתפח על חד תרין. הא כלא יתנון לך מחולקיהון. אשתבח לבתר בידהא חולקין, על חד תרין מפלא. כך פנסת ישראל, מכלא נטלא חולקין, ועל דא אתקרי כלה, כלולא. ככלה דכלהו מזמנין לה מאנין וחולקין ותכשיטין, כך היא פנסת ישראל, חדותיה (נ"א חדותא) דילה בכלא, וכלא יהבין לה חולקין ומאנין.

הא חזי, בשעתא דמלכא קדישא אשתבח בעטרוי, חדותא דפנסת ישראל הוא. וכד אורייתא אתייהיבת, אתעטרת פנסת ישראל בעטרין עלאין, ובגין דכל קשרא דמהימנותא, אתקשר בהאי אילנא, אקרי יום אחד. דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע ליי. יום אחד ודאי, דפנסת ישראל יום אחד, בקשורא דלעילא.

קשורא דלעילא, רישא וגולגלתא ומוחי. קשורא אחרא, תרין דרועין וגופא. דאחידן, מחילא דרישא. ואוקמא רב המנונא, (ס"א בתרין) בתלת קשירין דאבהתא (קשורא אחרא). תרין קיימין (נ"א בולין דלחתא) דאתמשכו במשח רבות, (בקיימא) בתרין דרגין, תרין נחלין, לאכנשא זרעא, לאפקא בדרגא אחרא, בפום אמה. אילנא דא, הוא גופא דאמצעיתא, דאחיד לכל הגי, וכלא מתקשרן ביה, והוא בהון, ועל דא כלא חד. וכד אדווגת ביה מטרוניתא, פדין הוא אחד, והא אוקימנא מלי.

הא חזי, פתיב ביום השמיני עצרת. מאן עצרת. אלא בההוא אתר, דכלא מתקשרן פחדא, אקרי עצרת, מאי עצרת, (ס"א כנופא כנישו)

כנישו. ואי תימא הכא דאקרי עצרת, מאי טעמא. אלא בכל אינון יומין,

יומי סעודתי דענפי אילנא (דף צ"ז ע"א) הוּו. ועל דא, שבעים פרים אינון. לבתר, חדוּתא (דגופא) דאילנא ממש, וחדוּתא דאורייתא. ובגנייה הוא יומא חד עצרת. חדוּתא דאורייתא, חדוּתא דאילנא, דהוא גופא.

ועל דא לית חולקא בהאי יומא, אלא לקודשא בריך הוא וכןסת ישראל. בגין כך, עצרת תהיה לכם, לכם, ולא לאחרא. (ס"א לבתר חדוּתא דאילנא ממש ובגנייה הוא יומא חד ולית חולקא בהאי יומא אלא לקודשא בריך הוא וכןסת ישראל ועל דא כתיב עצרת תהיה לכם. אוף חבי בהאי יומא חדוּתא דאורייתא חדוּתא דאילנא דהוא גופא וכלא אשתכח ביה) דהא בשעתא דמלפא אשתכח, כלא אשתכח ביה. ועל דא תנינו, בעצרת על פרות האילן, והא אוקמוה בגין כך אחד אקרי, אחד ודאי, כמה דאמרן.

הא חזי, מה כתיב, ממושבותיכם תביאו לחם תנופה וגו', סלת תהיינה חמץ תאפינה. מאי שנא הכא חמץ (בכנסת ישראל), אלא בגין דכלא אחידן ביה (וכו) באילנא, דהא באילנא אחידן ענפין, באילנא אחידן עליון, קליפין, דינין סגיאין בכל סטרין, כלא אשתכח ביה. ובגין דהאי אילנא, מכפר על יצר הרע, דהוא בבי מותביה דבר נש.

אמר רבי אלעזר, מהאי אילנא אתזנו כל שאר אילנין לתתא. והוא אשתרשא על חד נהרא עמיקא, דנגיד ונפיק ולא פסקין מימיו לעלמין. עליה כתיב (ירמיה יז) והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו, ועל דא אקרי אורייתא, (משלי א) עץ חיים היא וגו'. ומאי ותומכיה מאושר. הא אוקמוה, אבל ותומכיה מאושר, כמה דאתא אמר (בראשית ל) באשרי כי אשרוני בנות.

הרי פרשוה, אבל ותמכיה מאשר, כמו שנאמר

(בנופה) התכנסות. ואם תאמר, כאן שנקרא עצרת מה הטעם? אלא בכל אותם ימים, ימי הסעודות של ענפי האילן היו. ועל פן שבעים פרים הם. אחר כך שמחת (הגוף) האילן ממש ושמחת התורה. ובגללו הוא יום אחד עצרת. שמחת התורה, שמחת האילן, שהוא הגוף.

ועל פן אין חלק ביום הזה אלא לקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל. משום כך עצרת תהיה לכם, לכם ולא לאחר. (אחר כך שמחת האילן ממש, ובגללו הוא יום אחד, ואין חלק ביום הזה אלא לקדוש ברוך הוא וכןסת ישראל, ולכן כתוב עצרת תהיה לכם. אף כאן ביום הזה שמחת התורה, שמחת האילן, שהוא גוף, והכל נמצא בו) שהרי בשעה שהמלך נמצא, הכל נמצא בו. ועל פן שנינו, בעצרת על פרות האילן, והרי פרשוה, משום כך נקרא אחד, אחד ודאי, כמו שאמרנו.

בא ראה, מה כתוב? ממושבותיכם תביאו לחם תנופה וגו', סלת תהיינה חמץ תאפינה. מה שונה כאן חמץ (בכנסת ישראל)? אלא משום שהכל אחוּזים בו (וכו) באילן, שהרי באילן אחוּזים ענפים, באילן אחוּזים עלים, קלפות, דינים רבים בכל הצדדים, הכל נמצא בו. ומשום שהאילן הזה מכפר על יצר הרע, שהוא בבית מושב האדם.

אמר רבי אלעזר, מהאילן הזה נזונים כל שאר האילנות למטה, והוא השתרש על נהר אחד עמק ששופע ויוצא, ואין פוסקים מימיו לעולמים. עליו כתוב (ירמיה יז) והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו, ועל פן נקראת תורה (משלי א) עץ חיים היא וגו'. ומה זה ותמכיה מאשר?

(בראשית ל) באשרי כי אשרוני בנות.

רעיא מהימנא

(ויקרא כג) וְהִנֵּה אֶת הָעֶמֶר וְגו'. פקודא דא, לקרבא קרבן העמר, קרבנא דא, כלא איהו בדבקותא עילא ותתא, מטרוניתא ובנהא כחדא אזלין. עמר דא, מקרבין ישראל בדבקותא דלהון, וההוא קרבנא איהו מן שעורים, ודא אתקריבו, למיעל רחימו בין אתתא ובעלה.

אשת זנונים, אתרחקת גרמה מבנייהו, דלא זכילת למיקם על גבה. אשת חיל קריבת גרמה לקרבא לגבי כהנא רבא, ודאי טהורה היא, (במדבר ה) ונקתה ונזרעה זרע, ואוסיפת חילא ורחימו לגבי בעלה. אשת זנונים ערקת מן מקדשא, דלא למקרב לגביה, דאלמלא כההוא זמנא דאשת חיל אבדיקת גרמה, איהי אתקריבת לגבה, אתאבדת מעלמא. ועל דא לא בעיא לקרבא למקדשא, וערקת מגיה, ואשתארו ישראל זכאין, כלא ערבוביא אחרא, לגבי רזא דמהימנותא.

רזא דסתרא דא, תרתין אתתן. וכד ארחת דא לגבי דא, בבדיקו דילה, צבתה בטנה ונפלה ירכה. דהא בדיקו דאשת חיל, סמא דמותא לאשת זנונים. ודא איהו עיטא, דיהב קדשא כריך הוא לבנוי, לקרבא קרבנא דא בגין אשת חיל, דתערוק אשת זנונים מנה. ואשתארו ישראל כלא ערבוביא אחרא, זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי. (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי אבא ורבי חייא הוו אזלי באורחא, אמר רבי חייא, כתיב, (ויקרא כ"ג) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה. מאי קא מיירי. אמר ליה, הא אוקמוה חברייא.

אבל תא חזי, ישראל בד הוו במצרים, הוו ברשותא אחרא, והוו אחידן במסאבותא, כאתתא דא, בד היא יתבא ביומי

והניף את העמר וגו'. מצוה זו להקריב קרבן העמר. הקרבן הזה הוא כלו בדבקות מעלה ומטה, הגבירה ובניה הולכים כאחד. העמר הזה מקריבים ישראל בטוהרתם, ואותו הקרבן הוא משעורים, וזה הקריבו, להכניס אהבה בין אשה ובעלה.

אשת זנונים הרחיקה עצמה מבניהם, שלא יכולה לעמד על גבה. אשת חיל הקריבה עצמה להתקרב לכהן הגדול, ודאי היא טהורה, ונקתה ונזרעה זרע, ומוסיפה כח ואהבה לבעלה. אשת זנונים בורחת מהמקדש, שלא להתקרב אליו, שאלמלא באותו זמן שאשת חיל בודקת עצמה, היא מתקרבת אליה, היתה אוכדת מן העולם. ועל כן לא רוצה להתקרב למקדש, ובורחת ממנו, ונשארים ישראל זכאים, בלי ערבובי אחר, אל סוד האמונה.

סוד הסתר הזה שתי אחיות. וכשהרין זו את זו בבדיקה שלה, צבתה בטנה ונפלה ירכה. שהרי בדיקת אשת חיל הוא סם הפות לאשת זנונים. וזוהי העצה שנתן הקדוש ברוך הוא לבניו להקריב קרבן זה בשביל אשת חיל, שתברח ממנה אשת זנונים, ונשארים ישראל בלי ערבוביא אחרת. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא. (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי אבא ורבי חייא היו הולכים בדרך. אמר רבי חייא, כתוב וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה. מה זה אומר? אמר לו, הרי פרשיה החברים.

אבל בא ראה, כשהיו ישראל במצרים, היו ברשות אחרת, והיו אווזים בטמאה פאשה היו כשהיא יושבת בימי טמאתה. אחר שנמולו, נכנסו בחלק הקדוש, שנקרא ברית. כיון שנאחזו בו, פסקה מהם הטמאה, פאשה

הזו שפוסקים ממנה דמי
טמאתה. אחר שפסקו ממנה, מה
כתוב? (ויקרא טו) וספרה לה שבעת
ימים. אף כאן, כיון שזכרנו
בחלק הקדוש, פסקה מהם
טמאה, ואמר הקדוש ברוך הוא:
מפאן והלאה חשבון לטהרה.
וספרתם לכם, לכם דוקא, כמו
שנאמר וספרה לה שבעת ימים.
לה - לעצמה. אף כאן לכם -
לעצמכם. ולמה? כדי להטהר
במים קדושים עליונים, ואחר כך
להתחבר עם המלך ולקבל תורה.
שם וספרה לה שבעת ימים, כאן
שבע שבתות. למה שבע
שבתות? כדי לזכות להטהר
במים של אותו נהר ששופע
ויוצא, ונקרא מים חיים. ואותו
נהר, שבע שבתות יצאו ממנו.
ועל כן שבע שבתות ודאי, כדי
לזכות בו, כמו שאשה טהרה
בלילה לשמש עם בעלה.
כך כתוב, וברדת הטל על
המחנה לילה. על המחנה כתיב,
ולא כתוב וברדת הטל לילה,
אלא על המחנה, משום שיוֹרד
מאותה נקדה על אותם הימים
שנקראו מחנה, ומתחברת עם
המלך הקדוש. ומתי יורד הטל
הזה? כשקרבו ישראל להר סיני,
אז ירד אותו הטל בשלמות,
ונטהרו ופסקה זיהמתם מהם,
והתחברו עם המלך ועם כנסת
ישראל וקבלו תורה, והרי באנו.
ובאותו זמן, ודאי כל הנחלים
הלכים אל הים, להטהר ולרחץ,
והכל נקשרו (התקדשו) והתחברו
עם המלך הקדוש.

דמסאבותא. בתר דאתגזרו, עאלו בחולקא
קדישא, דאקרי ברית. כיון (דף צ"ב ע"ב) דאתגזרו
ביה, פסק מסאבותא מנייהו, כדא אתתא בד
פסקו מנה דמי מסאבותא. בתר דאתפסקו
מנה, מה כתיב. (ויקרא טו) וספרה לה שבעת ימים.
אוף הכא, כיון דעאלו בחולקא קדישא, פסקא
מסאבו מנייהו, ואמר קדשא בריך הוא, מפאן
ולהלאה חשבנא לדכיותא.

וספרתם לכם, לכם דייקא, כמה דאת אמר
וספרה לה שבעת ימים, לה:
לעצמה. אוף הכא לכם: לעצמכם. ולמה.
בגין לאתדפא במיין עלאין קדישין, ולבתר
למיתי לאתחברא ביה במלכא, ולקבלא
אורייתא.

התם וספרה לה שבעת ימים, הכא שבע
שבתות, אמאי שבע שבתות. בגין למזפי
לאתדפא במיין, דההוא נהר דנגיד ונפיק.
ואקרי מים חיים. וההוא נהר, שבע שבתות
נפקו מניה. ועל דא שבע שבתות ודאי, בגין
למזפי ביה, כמה דאתתא, דכיו דילה בליליא,
לאשתמשא בבעלה.

כך כתיב וברדת הטל על המחנה לילה. על
המחנה כתיב, ולא כתיב וברדת הטל
לילה. אלא על המחנה, בגין דיוֹרד מההוא
נקדה, על אינון יומין דאתקריאו מחנה.
ומתחברת במלכא קדישא, ואימתי נחת האי
טלא. בד קריבו ישראל לטורא דסיני, כדין
נחת ההוא טלא בשלימו, ואדפי, ואתפסקת
זיהמתן מנייהו, ואתחברו ביה במלכא וכנסת
ישראל, וקבילו אורייתא, והא אוקימנא.

ובההוא זמנא, ודאי כל הנחלים הולכים אל הים, לאתדפא ולאסתחא,
וכלא אתקשרו (ס"א אתקדשו) ואתחברו ביה במלכא קדישא.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא). מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֵנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְכָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֲשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹלֶה בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
הזֶהר
הַיּוֹמִי

מחולק ל-354
ימות השנה

ספר
הזֶהר
הַיּוֹמִי

מחולק ל-354
ימות השנה

כרך א
תשרי - חשון
סדר: בראשית
בראשית - מקץ

א
תשרי - חשון
סדר: בראשית
בראשית - מקץ